

Arrest

nr. 282 586 van 30 december 2022
in de zaken RvV X en X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Pegasuslaan 5
1831 DIEGEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 december 2022 tot terugdrijving (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. COMELIAU, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen stellen:

“TERUGDRIJVING

Op 23/12/2022 om 09.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal

werd door ondergetekende Eerste Hoofdinspecteur [J.J.]

de heer / mevrouw :

naam [K.] voornaam [M.L.]

geboren op [...]1963 te Bamendou geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te /

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer AA337248
afgegeven te Douala op : 10.10.2022

houder van het visum nr. 006569374 van het type C afgegeven door Zwitserse autoriteiten te Yaounde
geldig van 23.12.2022 tot 27.03.2023
voor een duur van 90 dagen, met het oog op : familiebezoek

afkomstig uit Douala met SN379 [...], op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het
grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980
betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

[X] (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de
verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar Geneve (Zwitserland) te gaan voor toeristische motieven. Betrokkene is niet in
het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Geneve (Zwitserland) blijkt –
betrokkene is niet in het bezit van toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enig andere vorm
van toeristische referentie. Betrokkene heeft haar visum volgens het VIS (Visum Information System)
bekomen voor een familiebezoek. Betrokkene voldoet hierdoor ook niet aan de voorwaarden die gesteld
werden bij aflevering van het visum.

[...]

[X] (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor
de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Voor de duur van haar voorgenomen verblijf en alle onkosten eraan verbonden beschikt betrokkene over
100 euro. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor Zwitserland namelijk 100
Zwitserse Frank (+/- 101.25 euro) per dag/persoon.

[...]"

en

"[...]

Geachte mevrouw, Meneer [K.M.L.]

[...]

[X] Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

[...]

Heeft / hebben / werd

[...]

[X] uw visum onderzocht. Nummer 006569374, afgegeven: 20/12/2022.

[...] [X] het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

[...]

2. [X] het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32,
1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad
van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart naar Geneve (Zwitserland) te gaan voor toeristische motieven. Betrokkene is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Geneve (Zwitserland) blijkt – betrokkene is niet in het bezit van toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enig andere vorm van toeristische referentie. Betrokkene heeft haar visum volgens het VIS (Visum Information System) bekomen voor een familiebezoek. Betrokkene voldoet hierdoor ook niet aan de voorwaarden die gesteld werden bij aflevering van het visum.

3. [X] u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Voor de duur van haar voorgenomen verblijf en alle onkosten eraan verbonden beschikt betrokkene over 100 euro. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor Zwitserland namelijk 100 Zwitserse Frank (+/- 101.25 euro) per dag/persoon.

[...]

2. Rechtspleging

De Raad stelt vast dat tegen de voorstaande bestreden beslissingen twee onderscheiden verzoekschriften werden ingediend die gekend zijn onder de respectievelijke rolnummers X en X. Beide verzoekschriften werden ingediend op 28 december 2022, zijn inhoudelijk identiek en steunen zich op dezelfde stukken.

Ingevolge de onderlinge samenhang en verwevenheid worden ze in het kader van een goede rechtsbedeling samengevoegd.

3. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van de intrekking van het visum

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tegen de beslissing tot intrekking van een visum niet ontvankelijk is.

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen. [...] In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...]”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake RvV 276 439 en 276 440 - Pagina 4 asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18*).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, *Parl.St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10*)

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling.” (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarin de termijnen voor het indienen van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea van dezelfde wet bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zitting heeft de advocaat van de verzoekende partij op dit punt geen opmerkingen.

De vordering gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum is onontvankelijk.

4. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In hoofde van de verzoekende partij werd een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, met het oog op de terugrijving.

In casu is de uiterst dringende noodzakelijkheid, die overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, aangetoond.

4.2. Betreffende het ernstig middel

4.2.1. Uiteenzetting van het ernstig middel

Verzoekster roept een schending in van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verder stelt zij:

“De beslissing is gesteund op een onnauwkeurige en onzorgvuldige feitenbevinding en is tevens strijdig met artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Uit voormelde wetsbepalingen volgt dat de motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier (RvV 22 juni 2015, nr 148.255; RvV 10 december 2015, nr. 158.182)

De bestreden beslissing motiveert de weigering tot de toegang tot het grondgebied als volgt:

“[X] (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar Geneve (Zwitserland) te gaan voor toeristische motieven. Betrokkene is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Geneve (Zwitserland) blijkt – betrokkene is niet in het bezit van toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enig andere vorm van toeristische referentie. Betrokkene heeft haar visum volgens het VIS (Visum Information System) bekomen voor een familiebezoek. Betrokkene voldoet hierdoor ook niet aan de voorwaarden die gesteld werden bij aflevering van het visum.

[...]

*[X] (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)
Voor de duur van haar voorgenomen verblijf en alle onkosten eraan verbonden beschikt betrokkene over 100 euro. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor Zwitserland namelijk 100 Zwitserse Frank (+/- 101.25 euro) per dag/persoon."*

Deze motivering is volstrekt niet afdoende daar zij steunt op een gebrek aan behoorlijke feitengaring.

PUNT E Mevrouw is analfabeet. Mede om die reden is het absurd te verwachten dat zij in het bezit zou zijn van toeristische informatie (plannen, brochures...) Daarbij zou zij op bezoek gaan bij haar dochter. Ook om die reden volstrekt te begrijpen dat zij geen reisbrochures op zak heeft... Het is daarnaast ook niet duidelijk waarom "betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld werden bij aflevering van het visum". Over welke voorwaarden heeft de DVZ het? Louter over de voorwaarde om documentatie op zak te hebben? De materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel ... werden hier met de voeten getreden.

PUNT G Wat betreft punt G werd duidelijk geen rekening gehouden met de situatie: verzoekster zou worden afgehaald aan de luchthaven in Genève door haar dochter, [F.]. Zij zou ook gedurende haar hele verblijf bij haar dochter verblijven, die zou instaan voor alle kosten."

De verwerende partij repliceert in de nota onder meer als volgt:

"Verzoekende partij bood zich aan bij de grenscontrole aan de luchthaven van Zaventem, zij had geen terugkeerticket, zij verklaarde voor toerisme naar Zwitserland te reizen, zij kon op geen enkele vraag antwoorden. Zij wist niet te zeggen hoe lang zij in Zwitserland zou blijven en zij was maar in bezit van 100 EUR cash.

Van verzoekster kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij meer kennis heeft over de duur van het voorgenomen verblijf, en documenten zou kunnen voorleggen waaruit het reisdoel zou blijken. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Zwitserland over 100 Zwitserse frank (= +/- 101,25 euro)/dag/persoon te beschikken, maar verzoekster was niet in het bezit van de vereiste bestaansmiddelen om haar verblijf in Zwitserland te bekostigen noch was zij in bezit van een garantverklaring. Bovendien kan er alleen maar vastgesteld worden dat er geen officiële garantverklaring voorligt."

4.2.2. Beoordeling

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De formele motiveringsplicht zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, is een doelnorm die ertoe strekt de bestuurde inzicht te geven in de feitelijke en juridische overwegingen die aan de hem aanbelangende beslissing ten grondslag liggen, wat hem onder meer moet toelaten om met kennis van zaken zijn kansen af te wegen en zijn rechtsmiddelen voor te bereiden. (RvS 1 september 2021, nr. 251.405)

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een

marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen. (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931)

De beslissing tot teruggrijving is gestoeld op artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Luidens deze bepaling kan, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling *“3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”*.

Zoals de verwerende partij in haar nota correct stelt, kan ook wanneer een vreemdeling zich in het bezit van een geldig visum aan de grens meldt, nog een controle worden gedaan van diens reismotieven. De verwerende partij moet bij deze controle evenwel het zorgvuldigheidsbeginsel respecteren en moet, indien zij van oordeel is dat het reismotief alsnog onduidelijk is, dit afdoende motiveren. Dit impliceert dat de aangehaalde redenen de bestreden beslissing moeten kunnen dragen. Verder mag zij bij de beoordeling niet kennelijk onredelijk handelen.

De verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij verklaart naar Genève (Zwitserland) te gaan voor toeristische motieven, niet in het bezit is van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Genève (Zwitserland) blijkt zoals toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enig andere vorm van toeristische referentie, dat zij haar visum volgens het VIS (Visum Information System) heeft verkregen voor een familiebezoek alsook dat ze voor de duur van haar voorgenomen verblijf en alle onkosten eraan verbonden beschikt over 100 euro.

De verwerende partij kan dus worden gevolgd waar zij betoogt dat de beslissing tot teruggrijving dus zowel een juridische als een feitelijke grondslag bevat en inzicht geeft in de reden waarom ze werd genomen. Dit impliceert evenwel nog niet dat is voldaan aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Immers geeft de verzoekende partij aan dat deze motivering niet afdoende is. Zij stelt evenzeer dat ze niet zorgvuldig en niet redelijk is.

In de mate dat de verwerende partij bij wijze van repliek stelt dat verzoekster geen terugkeerticket heeft en niet wist te zeggen hoe lang zij in Zwitserland zou blijven en dat er geen officiële garantverklaring voorligt, moet zij eraan worden herinnerd dat het de Raad toekomt om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij een visum vroeg en kregen vanwege de Zwitserse ambassade in Kameroen.

De stukken omtrent de visumaanvraag bevinden zich niet in het administratief dossier maar de verzoekende partij maakt het op het eerste gezicht plausibel dat zij daarbij een uitnodiging voorlegde van haar dochter die de Zwitserse nationaliteit heeft (stuk 4 bij het verzoekschrift) en dat deze gelegaliseerde uitnodiging uitdrukkelijk melding maakt van het feit dat verzoeksters dochter F. de volledige kost van de reis én het verblijf in Zwitserland zal dragen (stuk 5 bij het verzoekschrift).

Hierbij voegt zich de vaststelling dat uit het dossier blijkt dat een mail 'heropening dossier' werd verstuurd op 24 december 2022 van de inspecteur van de grenspolitie aan verweerder met de mededeling dat verzoeksters dochter vanuit Genève is afgereisd naar Brussel om de situatie van verzoekster in orde te brengen en waarbij de dochter de originele uitnodiging/garantverklaring toont. Tevens blijkt uit deze mail dat de dochter in Belvis *“wel degelijk als gastheer vermeld”* is en dat het een misverstand is dat verzoekster verklaarde voor toerisme te komen en niet voor familiebezoek. Daarenboven blijkt uit de aanvullende nota die ter zitting wordt bijgebracht dat (i) verzoekster wel degelijk in het bezit was van een terugkeerticket (terug op 22 maart 2023), (ii) blijkens de visuminformatie van de Zwitserse overheid (*“demande de visa Schengen”*) alle kosten tijdens het verblijf worden gedekt door de gastvrouw.

In het licht van het feit dat de Zwitserse autoriteiten het gevraagde visum hadden afgeleverd lijkt de huidige motivering niet afdoende om verzoekster de doorreis naar Zwitserland te verhinderen en haar terug te drijven. Het blijkt immers duidelijk uit de uitnodiging van verzoeksters dochter dat het een familiebezoek betrof bij de dochter (en kleinkinderen) om de eindejaarsfeesten samen te vieren zodat op het eerste zicht niet kan worden verwacht dat verzoekster *“in het bezit [is] van toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enig andere vorm van toeristische referentie”*. Verwerende partij wist dat verzoekster haar visum volgens het VIS (Visum Information System) had verkregen voor een familiebezoek.

Waar de bestreden beslissing stelt *“Betrokkene voldoet hierdoor ook niet aan de voorwaarden die gesteld werden bij aflevering van het visum.”* kan de Raad verzoekster op het eerste zicht volgen in de vraag *“Over welke voorwaarden heeft de DVZ het ? Louter over de voorwaarde om documentatie op zak te hebben”*.

Inzake de financiële middelen tijdens het verblijf in Zwitserland dient te dezen te worden herhaald dat verzoeksters dochter blijkens het voorgelegd schrijven van deze dochter aan de Zwitserse ambassade in Kameroen (stuk 5) expliciet aangaf om de kosten van de reis én het verblijf te dekken. Dit geldt des te meer ingevolge het ter zitting bijgebrachte stuk inzake de visumaanvraag. De opmerking in de nota dat verzoekster geen officiële garantverklaring voorlegt is, behoudens de vaststelling dat dit motief zelf niet in de bestreden beslissing werd opgenomen, op het eerste zicht niet dienstig.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat *“De materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel ... werden hier met de voeten getreden”*.

De argumentatie die de verwerende partij in haar nota heeft ontwikkeld, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De middelen zijn in de besproken mate ernstig.

4.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.3.1. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert het volgende aan:

“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreekse gevolg van de bestreden beslissing. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoekster door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan in die zin dat het een cascade van gevolgen met zich zal meebrengen.

Verzoekster zou haar kleinkinderen nog steeds niet kunnen ontmoeten, het ontbreekt de familie aan financiële middelen om de financiële inspanningen nogmaals te leveren, waardoor zij elkaar lange tijd niet zullen kunnen zien... zij zouden de feestdagen niet samen kunnen doorbrengen...naast de mentale gevolgen van het hele plaatje.”

De Raad is van oordeel dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 23 december 2022 tot teruggrijping wordt bevolen.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de beslissing van 23 december 2022 tot intrekking van een visum wordt verworpen.

Artikel 4

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

W. MULS